

Arrest

nr. 260 009 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraanse staatsburger te zijn, geboren op (...) te Ashtian in de provincie Markazi Arak. Tot aan uw vertrek op 31 Shahrivar 1397 (22 september 2018, Gregoriaanse kalender) verbleef u in Arak. U woonde aldaar samen met uw vrouw, met wie u op 29 Esfand 1370 (19 maart 1992) huwde, en uw twee kinderen. Zowel uw vrouw als uw twee kinderen verblijven tot op vandaag bij hun moeder. Nadat u gewerkt hebt als industrieel lasser begon u omstreeks 1380 vleeskippen te kweken. Eerst via een gehuurd pand, later liet u een kwekerij bouwen. Uw problemen in Iran zijn begonnen toen u vlak na uw legerdienst besliste te trouwen met L.G. (...), uw vrouw tot op vandaag. Said R. (...) wilde trouwen met hetzelfde meisje. Na overweging koos haar familie echter voor u als haar toekomstige echtgenoot. U hebt nog ruzie met Said gehad maar na uw huwelijk gaf hij het op en trok hij naar de religieuze school om Mullah te worden. In de negen jaar na uw huwelijk, huwde Said en kreeg hij kinderen. In 1394

(2015) kwam Said R. (...) terug naar Ashtian. Hij werd gouverneur en was verantwoordelijk voor de religieuze activiteiten van de Sepah. Met behulp van zijn macht in uw regio, trachtte hij u regelmatig dwars te liggen in uw professionele activiteiten. Tevens kreeg u te maken met opzettelijke stroompannes die aanzienbare financiële schade aanrichtte daar u ten gevolge van dit elektriciteitsprobleem tonnen kippenvlees diende te vernietigen. Ook kregen uw transporteurs te maken met wegblokkades zodoende u uw kippen niet tijdig kon leveren. Nadat de kippenprijzen in Iran daalden en geen enkel slachthuis uw kippen wilde, trok u naar de gouverneur om zijn hulp te vragen. Hij wilde u echter niet helpen, waarop u in een discussie terecht kwam. De politie werd erbij gehaald en u werd voor anderhalve dag opgesloten in de cel. Uw goede vriend A. (...) en enkele andere vrienden kwamen voor u bemiddelen en kregen u ook daadwerkelijk vrij. Daar u intussen veel schulden had opgebouwd ten gevolge van de gebeurtenissen, besliste u uw kippenkwekerij te verkopen. Met het geld zou u uw schulden afbetalen en met uw vriend A. (...) iets anders beginnen. Intussen bezorgde Said u nog steeds problemen. Hierop trokken uw vrouw en uw zus zonder uw medeweten naar hem. Uw vrouw confronteerde hem met het voorval i.v.m. de keuze van haar familie. Hij repliceerde dat ze voor hem moest kiezen. Pas dan zou hij uw familie met rust laten. Uw vrouw schold hem de huid vol en vertrok. Op 3 Shahrivar 1397 (25 augustus 2018) mocht u bij de notaris de verkoop van uw kwekerij gaan officialiseren. Bij het buitengaan stuitte u echter op Said, die samen met één van zijn medewerkers het kantoor van de notaris wilde binnengaan. Hij vroeg uw vrouw nog eens na te denken over zijn voorstel. Niet wetende waarover dit ging, vroeg u uw vrouw om uitleg. Ze vertelde het, waarop u door het lint ging. U nam hem vast bij zijn kraag. Uw dochter maande u aan hem met rust te laten omdat hij onnozel is. Hierop schopte Said uw dochter. Vervolgens nam u een braadpan die uw vrouw eerder op de dag op de markt had gekocht en sloeg het in zijn gezicht. Hij viel op de grond en bloedde. Zijn tulband, die op de grond lag schopte u nog weg. De koper van uw kwekerij zag het allemaal gebeuren en bood u een lift aan. U gaf al het geld van de verkoop aan uw vrouw en maande haar aan naar huis te gaan. Zelf liet u zich afzetten door de koper in Qoms alwaar u zich schuilhield tot aan uw vertrek op 30 Shahrivar 1397 (21 september 2018). Het toeval wil dat u reeds met uw vriend A. (...) een reis geboekt had naar België met als doel vaccins aan te kopen voor kippenziektes. Per wagen werd u naar de luchthaven gevoerd. Na nog een uurtje gewacht te hebben met uw vriend A. (...) en uw schoonbroer, stapte u de luchthaven van Teheran binnen en verliet u Iran.

Aangekomen in Brussel, spendeerde u vier dagen in België alvorens naar Amsterdam te trekken en op 8 Mehr 1397 (30 september 2018) richting Duitsland te trekken. U verbleef enkele dagen bij een vriend alvorens medio oktober in Duitsland een verzoek om internationale bescherming te doen. U belandde in een Dublin procedure en werd terug naar België geleid, alwaar u op 31 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 21 april 2019 liet u zich dopen en bekeerde u officieel tot de protestantse kerk. Uw bekeringsproces begon reeds in Iran toen u via een werknemer van u in contact kwam met het christendom. In de maand Dey van 1396 (december 2017), ging u voor het eerst naar een huiskerk. In de zes maanden die hierop volgde, ging u vrijwel wekelijks naar die bijeenkomsten en organiseerde u tot viermaal toe een viering op uw kwekerij in Ashtian. Tot op heden gaat uw gezin nog steeds naar de bijeenkomsten in Arak. Zelf zette u uw kerkgang voort in België en verdiepte u zich in de religie bij wijze van Bijbelstudie.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw militaire kaart, een kopie van uw Shenasnameh, een kopie van uw huwelijksakte, een doopvideo, een video van een viering een bijeenkomst n.a.v. Bijbelstudie, een foto van een etentje in de kerk, een kopie van uw doopcertificaat, een kopie van uw hygiënevergunning van uw kwekerij, een kopie van uw werkvergunning, een kopie van uw eigendomsakte, een kopie van de studentenkaart van uw zoon, een kopie van de identiteitskaart van uw zoon, een kopie van de shenasnameh van uw zoon, een kopie van de shenasnameh van uw dochter, een kopie van de shenasnameh van uw vrouw, een foto van de verkoopakte van uw kippenkwekerij en foto's van een vervallen paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest vermoord of gevangen genomen te worden door het Iraanse regime ten gevolge van een conflict met Said R. (...), een Mullah, tevens gouverneur van Ashtian, uw regio, en bevelhebber van de Sepah (CGVS 1 p. 10; CGVS 2 p. 3). Tevens werpt u op dat u tot het christendom bekeerd bent en dat bekering in Iran met de

doodstraf bestraft (CGVS 1 p.3,7,15; CGVS 2 p.6). Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij uw gedrag na aankomst op Europees grondgebied. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u op 31 Shahrivar 1397 (22 september 2018) per vliegtuig in België aankwam (CGVS 1 p. 8; Vragenlijst DVZ, vraag 31). Vervolgens spendeerde u vier dagen op Belgisch grondgebied, trok u voor vier dagen naar Amsterdam en ging u op 8 Mehr 1397 (30 september 2018) naar Duitsland (CGVS 1 p. 9). Op 16 oktober 2018, 24 dagen aankomst in Europa, dient u in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in (EURODAC; CGVS 1 p. 9). Dat u pas bijna een maand na uw aankomst op Europees grondgebied, uw nood aan bescherming kenbaar maakt, doet uw verzoek geen goed. U verklaart immers net na uw aankomst door uw echtgenote ingelicht geweest te zijn i.v.m. haar ondervraging door de Iraanse autoriteiten (CGVS 2 p. 5). Tevens vertelde zij u dat de Mullah die u hebt aangevallen alles in het werk ging stellen om ervoor te zorgen dat u terug naar Iran zou keren (CGVS p. 5). Hieruit blijkt dat u goed op de hoogte was van wat u boven het hoofd hing in Iran. Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. U deed dit echter niet, hetgeen moeilijk te rijmen valt met het gedrag dat men van een verzoeker om internationale bescherming mag verwachten. Het valt tevens niet te begrijpen dat u verklaart uw paspoort terug naar Iran gestuurd te hebben uit vrees dat u gedeporteerd zou worden (CGVS 1 p. 6). Dat mensen u dit verteld hadden, kan voorgaande actie geenszins vergoelijken. Temeer omdat u ook nog eens verklaart dat u bewust in Duitsland wachtte tot dat uw visum verviel, zodoende u na de Dublinprocedure in België een verzoek om bescherming kon indienen (CGVS 1 p. 9). U had immers vernomen dat u tijdens de visumperiode kon teruggestuurd worden (CGVS 1 p. 9). Het mag u geenszins verbazen dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij spontaan zijn identiteitsdocumenten aanbrengt en zichzelf spontaan aanbiedt bij de bevoegde autoriteiten in zijn aankomstland. Uw gedrag waarbij u uw verzoek uitstelt op basis van wat u hoorde, en hierbij de geijkte procedures tracht te ontlopen, alsook het gegeven dat u bewust uw paspoort achterhoudt, brengt uw algemene geloofwaardigheid sterk in het gedrang en zaait twijfel over de motieven van uw verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat u er geenszins in geslaagd bent om uw verklaringen m.b.t. uw probleem met Saïd R. (...) aannemelijk te maken. Zo is het tenminste merkwaardig te noemen dat u Saïd met een braadpan te lijf zou gegaan zijn (CGVS 1 p. 12; CGVS 2 p. 4). U verklaart immers dat hij een Mullah (geestelijke) is die tevens gouverneur is van uw regio en bevelhebber binnen de Sepah (Iraanse Revolutionaire Garde) (CGVS 1 p. 10 – 13, CGVS 2 p. 34). Gelet op zijn status binnen de Iraanse overheid, hetgeen u zelf verklaart (CGVS 2 p. 4), valt het niet te begrijpen dat u hem op zulke wijze te lijf zou gaan. Ook wanneer u in een vlaag van woede handelde (CGVS 2 p. 4) kan er toch enige terughoudendheid verwacht worden van uw kant. U was immers al eens voor korte tijd in de cel terechtgekomen in navolging van een discussie met Saïd (CGVS 1 p. 11; CGVS 2 p. 6) en u was zich goed bewust van zijn status en macht (CGVS 2 p. 4). Voorts verklaart u dat hij u reeds lange tijd het leven zuur maakte door uw activiteiten op uw kwekerij te saboteren (CGVS 1 p. 10-13, CGVS 2 p. 4). Wat u dan trachtte te bereiken met een fysieke aanval op iemand met zijn status, blijft geheel onduidelijk en valt niet te begrijpen. Zelfs indien u daadwerkelijk zulk onwaarschijnlijk gedrag vertoond zou hebben, kunnen uw verklaringen in de navolging van uw actie met de braadpan geenszins gevolgd worden. Zo is het geenszins geloofwaardig dat gelet op uw these dat u Saïd buiten bewustzijn geslagen hebt, u minder dan een maand later via de luchthaven van Teheran probleemloos het land hebt kunnen verlaten (CGVS 1 p. 8,9). Indien u zich daadwerkelijk met deze voorgeschiedenis zou gaan aanbieden zijn op de luchthaven, kan er van de Iraanse autoriteiten in het minst verwacht worden dat men u ter plaatse bij de kraag gevat zou hebben. U verklaart immers zelf dat uw zaak ernstig is en u door uw actie een dossier bij het Ettala'at (Iraanse inlichtingendienst) hebt (CGVS 2 p. 5). Men kan dan ook van beruchte organisaties zoals de Sepah en het Ettala'at, met hun breed uitgebouwd netwerk, verwachten dat men alles in het werk zou stellen om u op te sporen en te bestraffen. Het geheel van voorgaande, plaatst dan ook menig vraagteken bij uw verklaringen en doen sterk twifelen aan de waarachtigheid van uw relaas. Voorts dient er op gewezen te worden dat het gedrag dat u zichzelf en uw naasten toeschrijft alsook het gedrag dat u toeschrijft aan de Iraanse autoriteiten in navolging van de situatie waar u zichzelf ingewerkt hebt, niet kan overtuigen. U verklaart immers dat nadat u Saïd geslagen had, u een lift aangeboden kreeg van Y.M. (...), de koper van uw kwekerij, en vervolgens onderdook in Qom (CGVS 1 p. 12),

hetgeen de wenkbrauwen doet fronsen. In de geest van het Iraanse regime kan er van iemand die pas eigenaar werd van een zaak, verwacht worden dat hij zich geenszins zou inlaten met iemand die net een Mullah bewusteloos geslagen heeft, laat staan vervoeren van Ashtian naar Qom. Dezelfde bedenking dient gemaakt te worden over uw verklaring dat uw schoonbroer u en uw vriend A. (...) van Qom naar de luchthaven van Teheran gebracht zou hebben en zelfs tot een uur ter plaatse met u doorbracht op een locatie waar het krioelt van de veiligheidsmensen (CGVS 1 p. 9). Voortbouwend op voorgaande, kan het dan ook niet begrepen worden dat u in navolging van wat u beweert gedaan te hebben, er bewust voor zou kiezen om het land te verlaten via een luchthaven. In de geest van uw verklaringen kan men van iemand in uw situatie verwachten dat hij zich zoveel mogelijk onder de radar zou houden, geenszins zou begeven in de hoofdstad van het land, en op alternatieve wijze zou proberen de grens over te steken. U deed dit echter niet en tracht een these te verdedigen waarbij de Iraanse autoriteiten niet hadden verwacht dat u zo snel per visum het land zou kunnen verlaten (CGVS 2 p. 15), hetgeen niet ernstig is. Uit uw verklaring blijkt immers dat er verschillende ooggetuigen waren bij uw actie jegens Saïd (CGVS 2 p. 4). Overigens bleek één van hen de chauffeur van Saïd te zijn (CGVS 2 p. 4) en blijkt het gehele incident vastgelegd te zijn via veiligheidscamera's (CGVS 2 p. 4). Dat u dan ook nog eens verklaart dat maar u zich pas in België realiseerde dat u niet meer terug kon keren naar Iran (CGVS 2 p. 3), hoewel de autoriteiten uw echtgenote kwamen verhoren op dezelfde dag als het incident en zij opzoek waren naar u (CGVS 1 p. 12), tart alle verbeelding. Temeer daar u tijdens uw tweede onderhoud beweert dat u Saïds oog onherroepelijk had beschadigd (CGVS 2 p. 3). Voorgaande in combinatie met uw bewering dat u 26 dagen ondergedoken leefde (CGVS 1 p. 8), hetgeen toch enige vrees indiceert, noopt ertoe te besluiten dat indien u Saïd daadwerkelijk geslagen zou hebben, u wel degelijk op de hoogte moet geweest zijn van wat u boven het hoofd hing. Anderzijds dient er besloten te worden dat indien u daadwerkelijk zulke actie jegens een Mullah ondernomen zou hebben, u geenszins de trappen van een vliegtuig in Teheran zou hebben bestegen. Temeer omdat Saïd reeds tien dagen voor uw vertrek het ziekenhuis verlaten had (CGVS 2 p. 3), en ongetwijfeld uit op wraak geweest moet zijn. Tevens blijkt uit uw verklaringen dat hij, ondanks uw afwezigheid en zijn jarenlange voorliefde voor uw vrouw (CGVS 2 p. 4), hij sinds het incident niet meer in de buurt van uw vrouw geweest is (CGVS 2 p. 5), hetgeen toch van hem verwacht kan worden. Bovendien verklaart u dat uw vrouw en zus voor het incident bij Saïd waren langs geweest en hem de huid vol scholden (CGVS 1 p. 11, 15; CGVS 2 p. 5). Gelet op de positie van de vrouw in Iran, te meer in relatie tot een geestelijke of machthebbende, kan er verwacht worden dat uw vrouw zich geenszins op zulke wijze zou opstellen. Indien zij dat wel gedaan zou hebben, is het onaannemelijk dat voorgaande zonder gevolgen bleef. Zeker in combinatie met jullie voorgeschiedenis. De huidige aanwezigheid van uw schoonouders bij uw vrouw zal daartoe, in tegenstelling tot uw verklaring, geenszins een obstakel vormen voor een Mullah, die er niet voor terugschrok uw vrouw in aanwezigheid van haar man een aanzoek te doen (CGVS 2 p. 5). Dat hij de zaak ongemoeid laat, doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. Tenslotte verklaart u dat de autoriteiten slechts tweemaal langskwamen bij uw echtgenote, werden er geen officiële beschuldigingen geuit aan uw adres, heeft u er geen idee van of er een rechtszaak loopt en hoorde u zelfs niets van de Iraanse autoriteiten hetgeen geenszins in overeenstemming te brengen is met ernst van de feiten die u omschrijft en wederom de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling zet (CGVS 1 p.12; CGVS 2 p.5). Het geheel van bovenstaand omschreven gedrag van de Iraanse autoriteiten, uw naasten en uzelf, doen zeer sterk twifelen aan de waarachtigheid van uw vluchtmotieven en doen het geloof in uw verzoek om internationale bescherming afbrokkelen.

Tal van inconsistenties tussen uw verschillende verklaringen doen verder het geloof in uw vluchtverhaal afbrokkelen. Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u dat u het oog van Saïd onherroepelijk beschadigd hebt door uw slag met de braadpan (CGVS 2 p. 3, 4). Tijdens uw eerste onderhoud verklaart u nochtans dat hij het nu goed stelt maar enkele littekens heeft overgehouden aan het handgemeen (CGVS 1 p. 13). Dat u uw verhaal op een cruciaal punt als voorgaande wijzigt doet dan sterk twifelen aan de waarachtigheid ervan. Tevens maakt u geen elke vermelding van Saïds rol binnen de Sepah tijdens uw eerste interview (Vragenlijst CGVS, vraag 5), nochtans een belangrijk element binnen uw relaas. In uw eerste onderhoud zegt u dat hij verantwoordelijk was voor de religieuze activiteiten van de Sepah (CGVS 1 p. 10). Tijdens uw tweede onderhoud schrijft u hem dan weer een functie als bevelhebber toe binnen diezelfde Sepah. Er kan echter verwacht worden van u dat u de functies van uw rivaal kent, en ze eenduidig kan reproduceren doorheen uw verschillende gesprekken met de Belgische asielinstanties. Ook over de oorzaak van uw probleem, de hand van uw vrouw, bent u inconsistent. Zo verklaart u tijdens uw eerste onderhoud dat de familie van uw vrouw de knoop doorhakte over wie er met haar kon trouwen (CGVS 1 p. 10). Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u dan weer dat uw vrouw zelf de keuze maakte (CGVS 2 p. 6). Zelfs over uw vertrek bent u inconsistent. Zo verklaart u bij de DVZ dat u in België terecht kwam omdat de smokkelaar het had gekozen en verklaart u 4.500 euro voor uw visum dat uw smokkelaar regelde betaald te hebben (Vragenlijst DVZ, vraag 27, 30). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaart u echter dat uw visum werd

aangevraagd via een reisbureau voor dat u een aanvaring had met Saïd en dat uw reis een zakelijk en toeristisch doel had (CGVS 1 p. 8, 9; CGVS 2 p. 3). Over een smokkelaar verklaart u niets. Dat u ook over de wijze waarop u Iran verliet tegenstrijdig bent doet verder afbreuk aan uw vluchtmotieven. Ook over uw kort verblijf in de gevangenis (CGVS 1 p. 11; CGVS 2 p. 6) verklaart u helemaal niets tijdens uw eerste interview bij DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 1). Voorgaande werd u nochtans expliciet gevraagd en vormt een element waarvan toch verwacht kan worden dat u het zou aanbrengen. Tenslotte dient er nog op gewezen te worden dat uw verklaring m.b.t. het incident bij de notaris geen bevestiging vindt in de neergelegde verkoopakte. Zo blijkt uit de verkoopakte die u neerlegt dat u op 15 âbân 1396 (6 november 2017) tot een akkoord over de verkoop van uw kwekerij kwam. Deze overeenkomst werd opgemaakt bij een immobiliënkantoor en dus niet bij de notaris. Er staat evenwel te lezen dat u op 10 dey 1396 (31 december 2017) in het notariskantoor van Ashtian verwacht werd, terwijl u aangeeft dat deze afspraak acht maanden later op 3 Shahrivar 1397 (25 augustus 2018) plaats vond. Het mag u dan ook niet verbazen dat voorgaand document aan de geloofwaardigheid van de door u voorgestelde tijdlijn doet twifelen en tevens ernstige vraagtekens zet bij het daadwerkelijk plaatsvinden van uw probleem met Saïd bij het notariskantoor van Ashtian. De veelvoud aan inconsistenties tussen uw verschillende verklaringen en de door u neergelegde documenten doen uw geloofwaardigheid geen goed. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij de redenen voor zijn vertrek en de gebeurtenissen die hieraan voorafgingen op eenduidige wijze kan weergeven en op consistente wijze staft met documenten. Het gegeven dat u daar niet in slaagt haalt de geloofwaardigheid van uw beschermingsnood omwille van uw vete met Saïd volledig onderuit.

Ook uw verklaringen m.b.t. uw religie kunnen niet overtuigen. Zo moet er worden opgemerkt dat u bij uw eerste gesprek bij de DVZ, op 19 juni 2019, verklaarde drie maanden ervoor bekeerd te zijn tot het christendom (Vragenlijst DVZ, vraag 9). Tijdens uw eerste interview, waar u uw problemen uiteen kon zetten, maakt u helemaal geen gewag van uw bekering in Iran (Vragenlijst CGVS). Dat er u niets over gevraagd werd (CGVS 2 p. 10), doet aan voorgaande geen afbreuk. Er mag immers van u, een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat u alle elementen die een mogelijke terugkeer naar uw land van herkomst verhinderen weergeeft aan de instanties van het derde land waarin u bescherming vraagt wanneer er hem expliciet om gevraagd wordt. Ook dient er opgemerkt te worden u tijdens uw eerste onderhoud verklaart rond het Iraanse Nieuwjaar van 1396 (21 maart 2017) voor het eerst in contact gekomen te zijn met het christendom (CGVS 1 p. 15). Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u dan weer in de tiende maand van 1396 (december – januari 2017/2018) voor het eerst in contact gekomen te zijn met het christendom (CGVS 2 p. 6). U geeft evenwel aan tijdens uw tweede onderhoud dat u bij voorgaande doelt op uw eerste bezoek aan een huiskerk (CGVS 2 p. 7). Dit vergoelijkt echter uw inconsistente verklaring niet daar u tijdens uw eerste onderhoud beweerde dat u reeds in de tweede maand van 1396 (april – mei 2017) voor het eerst naar de huiskerk ging (CGVS 1 p. 15). Voorgaande vaststelling is uiterst opmerkelijk te noemen daar er van u, een nieuwbakken christen, toch enige consistentie in zijn verklaringen aangaande zijn religieuze activiteiten en uw eerste stappen op het pad van Christus verwacht mag worden. U slaagt hier echter niet in, en blijft de inconsistenties in uw verklaringen opstapelen. Zo verklaart u via een werknemer van u, Daniel, in contact gekomen te zijn met het christendom (CGVS 1 p. 15; CGVS 2 p. 7), maar weet u tijdens uw tweede onderhoud niet hoelang de man reeds een volgeling van Christus is (CGVS 2 p. 7). Nochtans kon u tijdens uw eerste onderhoud vlot vertellen dat de man reeds drie tot vier jaar christen is (CGVS 1 p. 15). Op een bepaald moment zou hij u uitgenodigd hebben op een bijeenkomst, indien u daar interesse toe had (CGVS 2 p. 7). Ook over die uitnodiging bent u niet inconsistent. U verklaart immers vier tot vijf maanden nadat u te weten kwam dat Daniel christen was, een uitnodiging tot deelname aan de bijeenkomsten gekregen te hebben (CGVS 2 p. 7). Enkele vragen later verklaart u dan weer dat hij u een maand nadat hij u vertelde christen te zijn, uitnodigde voor de bijeenkomst (CGVS 2 p. 9). Dat u geenszins eenduidige verklaringen kan afleggen aangaande uw eerste contacten met het christendom en de man die u de weg wees naar uw nieuwe religie en u meenam naar een huiskerk in Iran, doet sterk twifelen aan uw bewering dat u in Iran het christendom gevonden hebt. Ook bij uw beleving van het christendom in Iran, dienen vraagtekens geplaatst te worden. U verklaart tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS immers tweemaal een bijeenkomst van de huiskerk in uw kippenkwekerij georganiseerd te hebben, in 1396 (CGVS 1 p. 15). Tijdens uw tweede onderhoud maakt u echter gewag van vier sessies die op uw kwekerij georganiseerd werden, waarvan de eerste in de eerste maand na het Perzisch Nieuwjaar van 1397 doorging (CGVS 2 p. 7, 8). Dat u ook in het kader van uw christelijke beleving in Iran nalaat eenduidige verklaringen af te leggen, noopt ertoe te besluiten dat geen geloof gehecht kan worden aan de waarachtigheid van uw religieuze activiteiten in Iran. Van iemand die doelbewust de staatsreligie de rug toekeert, zichzelf en zijn gezin in gevaar brengt door deel te nemen aan christelijke activiteiten in Iran (CGVS 1 p. 15; CGVS 2 p. 8), kan verwacht worden dat hij consistent is tussen zijn verschillende verklaringen en tenminste op eenduidige wijze kan vertellen wanneer hij in contact kwam met de religie en binnen welk tijdskader zijn activiteiten zich afspeelden. Het gegeven dat u niet slaagt in voorgaande,

doet dan ook twifelen aan uw bekering tot het christendom en breekt uw verzoek om internationale bescherming verder af.

Ook het door u omschreven gedrag m.b.t. uw religieuze activiteiten valt moeilijk te rijmen met wat men van iemand in uw situatie mag verwachten. Zo valt het niet te begrijpen dat u op uw kwekerij een bijeenkomst van de huiskerk zou organiseren (CGVS 1 p. 15; CGVS 2 p. 7, 8). U verklaart immers meermaals het slachtoffer van sabotage geweest te zijn op uw kwekerij, hetgeen u toeschrijft aan de Mullah waarmee u problemen hebt (CGVS 1 p. 10, 11; CGVS 2 p. 4). In de geest van voorgaande, valt het dan ook niet te begrijpen dat u net op die locatie zulke risico's zou nemen. Dat u dit deed omdat u blij was de groep gevonden te hebben (CGVS 2 p. 8), is niet ernstig. In de geest van uw verklaarde blijdschap met uw gelijkgestemden zou men immers van u verwachten dat u hen net zou vrijwaren van onnodige risico's zoals het organiseren van huiskerk bijeenkomsten op uw kwekerij. Voorts valt het niet te begrijpen dat u een religie, die u zelf nog aan het ontdekken was zou prediken bij uw schoonzus (CGVS 2 p. 11). Uw preek jegens haar, komt overigens maar weinig overtuigend over. Zo verwijst u naar het gegeven dat de Koran een referentie maakt naar de Bijbel maar niet omgekeerd (CGVS 2 p. 11). De reden waarom dat zo is kent u niet, noch ging u ernaar opzoek (CGVS 2 p. 11). Het simpele gegeven dat de profeet Mohammed meer dan 500 jaar na Christus geboren werd en de Koran bijgevolg ook een halve eeuw na de Bijbel ten verschijning kwam, had u nochtans zelf ook wel mogen weten. Temeer omdat u tijdens uw preek voornamelijk wees op de verschillen tussen de islam en het christendom (CGVS 2 p. 11). Over de verschillen tussen het katholicisme en het protestantisme, de stroming binnen het christendom waarvoor u doelbewust koos, hebt u dan weer weinig te vertellen (CGVS 2 p. 11).

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Bovendien kan ook uw religieuze beleving na uw aankomst in Europa niet overtuigen. Zo valt het niet te begrijpen dat u tijdens uw verblijf in Duitsland, een land waar godsdienstvrijheid hoog in het vaandel gedragen wordt, slechts drie tot vier keren naar de kerk ging hoewel u er bijna vier maanden verbleef (CGVS 1 p. 9, 10; CGVS 2 p. 11). Voorgaande, alsook het gegeven dat u zich reeds drie maanden na uw aankomst te België liet dopen (CGVS 2 p. 13), doet twijfels rijzen over de oprechtheid van uw bekering. Men zou immers van u kunnen verwachten dat vooraleer u het heilige Sacrament dat het doopsel is, tot u neemt, zich zou verdiepen in uw nieuwe religie. U verklaart echter dat u pas een maand voor uw tweede onderhoud, bijna anderhalf jaar na uw doopsel, een Bijbel in het Farsi aanschafte (CGVS 2 p. 11). Dat u er eerder niet aan kon komen (CGVS 2 p. 12) is weinig ernstig. Zulke boeken zijn immers vlot via het internet te bestellen. Immers verklaart u reeds voor de Corona perikelen in België over de contactgegevens van Ah. (...), die u uiteindelijk de Bijbel bezorgde, te beschikken (CGVS 2 p. 12). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u reeds eerder stappen had ondernomen om het Heilige Boek in uw handen te krijgen. Overigens blijkt dat u pas een week na uw laatste onderhoud op het CGVS een Bijbelstudie in het Farsi ging volgen. Dat u opnieuw bijna twee jaar wachtte alvorens daadwerkelijke studie aan te vatten, daar u de Bijbelstudie in Lommel wegens de taalbarrière moeilijk kon volgen is weinig ernstig (CGVS 2 p. 7). Men kan immers verwachten dat aan een overtuigde bekering niet alleen zekere mate van reflectie maar ook van diepgaande studie vooraf gaat. Dat u zich liet dopen voor een brede kennis van het christendom tot u te nemen wijst er andermaal op dat uw deelname aan het christelijke leven in België niet uit een daadwerkelijke diepgaande geloofsovertuiging voortvloeit (CGVS 2 p. 13).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw voorgehouden oprechte bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Uw deelname aan het christelijke leven in België en uw opgedane kennis van het christendom kunnen de conclusie dat uw beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van uw bekering aangenomen worden dat u als bekeerling gezien zal worden door uw omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van uw deelname aan kerkvieringen en Bijbelstudie of omwille van uw christelijke post op Facebook. Te meer daar u op Facebook slechts één afbeelding post die christelijk geïnspireerd kan zijn. Bovendien kan er van u verwacht kan worden dat u deze boodschap wist alvorens terug te keren naar Iran.

Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Tenslotte kan nog worden toegevoegd dat het merkwaardig is dat u, ondanks dat u over het paspoort dat u gebruikte om naar België te reizen beschikte, dit paspoort niet aan het Commissariaat-generaal voorlegde. U verklaarde in dit verband tijdens uw eerste gehoor dat het bij uw gezin lag (CGVS 1 p. 6), hetgeen u tijdens uw tweede onderhoud ook bevestigde (CGVS 2 p. 3). Er werd u dan ook gevraagd om dit stuk in het belang van uw onderzoek voor te leggen (CGVS 1 p. 6). U kreeg hiervoor ruimschoots de tijd. Tijdens uw tweede onderhoud blijkt dat u het wel degelijk aan uw advocaat bezorgde maar dat het tot op dat moment nog niet aan het CGVS werd overgemaakt (CGVS 2 p. 3). Echter, wanneer het document het CGVS bereikte blijkt dat u een vervallen paspoort voorlegde, hetgeen moeilijk te begrijpen is. U heeft nochtans de wettelijke verplichting om waar mogelijk documenten voor te leggen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming alsook documenten die o.a. uw reis kunnen staven. Uw weigerachtigheid om uw paspoort voor te leggen doet dan ook vermoeden dat dit stuk informatie bevat, zoals eerdere reizen of een eerdere uitreisdatum, staat die niet met uw verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemmen. Voorgaande brokkelt dan ook het geloof in uw verklaringen verder af en hypothekeert uw verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Iran en uw bekering. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. De kopie van uw identiteitskaart, de kopie van uw militaire kaart, de kopie van uw shenasnameh, de kopie van uw huwelijksakte en de kopie van uw vervallen paspoort vormen een bewijs van nationaliteit, identiteit en uw burgerlijke stand, hetgeen niet ter discussie staat. De kopie van de hygiëne vergunning van uw kippenkwekerij, de kopie van uw werkvergunning en uw eigendomsakte van uw kippenkwekerij hebben betrekking op uw professionele activiteiten in Iran, dewelke evenmin ter discussie staan. De kopie van de verkoopakte van uw kwekerij werd reeds bovenaan besproken. Uw doopvideo, de video van een les Bijbelstudie, de foto's van een etentje in uw kerk en uw doopcertificaat staven uw deelname aan bepaalde aspecten van het christelijk leven in België maar kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de toenadering die u in België tot het christendom zoekt opportunistisch van aard is. De identiteitsdocumenten van uw vrouw en kinderen hebben betrekking op hun individuele identiteit en nationaliteit, en hebben verder geen betrekking op uw problemen in Iran.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM juncto artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat in op de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951. Hij toetst zijn situatie, problemen en vrees aan de elementen in deze definitie en herhaalt in dit kader de aangevoerde vrees om door het regime te worden vervolgd omdat hij ervan wordt beschuldigd te zijn bekeerd tot het christendom en omdat hij in Iran slagen en verwondingen heeft toegebracht aan een geestelijke.

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering", juncto de zorgvuldigheidsplicht.

Betreffende zijn houding na aankomst in Europa, voert verzoeker aan:

"Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij na zijn aankomst in België naar Duitsland ging asiel aanvragen.

Verzoeker meent dat hij niet de eerste en de laatste persoon is die in een ander Europees land asiel wil aanvragen dan het land waar hij of ze eerst binnen gekomen is.

Verweerster zelf erkend duizenden asielzoekers die niet in het eerste land van binnenkomst in Europa asiel aangevraagd hebben.

In al die dossiers maakt verweerster geen punt ervan.

Juist in dit dossier wel!!

Verzoeker meent dat hij slachtoffer is geworden van een ongelijke behandeling van gelijke situatie.

Als iemand de motivering van een beslissing op deze wijze begint dat weet u het al hoe de rest van het verhaal zal behandeld worden.

Een dergelijke persoon zal spijkers op laag water zoeken.

Wat de PO in dit dossier ook gedaan heeft."

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn problemen met en vrees ten aanzien van de gouverneur van zijn regio. In dit kader doet hij gelden:

"Verzoeker meent dat na een simpele lezing van het gehoorverslag zal iedere redelijke mens tot de conclusie komen dat deze feiten zich effectief voorgedaan heeft.

Verweerster denkt dat het onmogelijk is om een geestelijke te slagen. Verzoeker meent dat hij dit deed in een vlaag van woede.

Dit term gebruikt verweerster zelf maar laat na om te begrijpen dat dit van toepassing is in de situatie.

Verweerster gelooft niet dat verzoeker zomaar het vliegtuig mag nemen richting Europa zonder aangehouden te worden in de luchthaven.

Verzoeker meent dat hij niet geseind stond en dit was de reden waarom hij niet tegengehouden was.

Niet iedere persoon die met een geestelijke ruzie maakt en vecht staat geseind.

Verweerster vindt het niet geloofwaardig dat verzoeker een lift kreeg van de koper van kwekerij wetend dat verzoeker een Mullah geslagen heeft.

Verzoeker meent dat de meeste Iraniërs hebben het genoeg met de geestelijken in Iran.

Deze koper wist niet wie deze geestelijke was.

Verweerster maakt ten onrechte een punt over de volgende punten:

Waarom vliegtuig genomen,

Waarom de Mullah niet achter uw vrouw gekomen, terwijl hij in verzoekers aanwezigheid een aanzoek deed aan verzoekers vrouw.

Verzoeker meent dat de Mullah niet zomaar achter een getrouwde vrouw komen.

Dit brengt zijn reputatie in het gedrang.

Het aanzoek dat hij deed, deed hij niet openbaar. Daarmee wordt bedoelt niet aanwezigheid van andere personen.

Verweerster stelt dat verzoeker de functie van zijn rivaal niet kende. Dit is in strijd met de verklaringen van verzoeker in het gehoor verslag.

Verzoeker heeft meteen bij het aanvang van zijn eerste gehoor duidelijk verteld dat de tolk in de DVZ niet begrepen heeft wat de functie van de rivaal van verzoeker was.

Verweerster stelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over de organisatie van reis.

Verzoeker meent dat hij aan een reisbureau betaald heeft om dit alles te regelen. Deze reisbureau werken samen met de smokkelaars.

Verweerster maakt verder een punt over de notaris en immobiliënkantoor.

Verzoeker meent dat verweerster geen kennis heeft over de gang van zaken in Iran. De koop verkoop overeenkomsten worden gesloten bij immobiliënkantoor. De helft van de prijs wordt betaald en de andere helft wordt betaald bij de notaris.

Verzoeker is niet op 10DE DAY 1396 naar de notaris gegaan omdat hij zijn kwekerij wou veranderen van vleeskip naar eierenkip.

De andere administratieve documenten die van bijna 20 instantie nodig zijn voor een koop en verkoop van een zaak nam ook veel tijd in beslag."

Verder stelt verzoeker, met betrekking tot zijn religie:

"Verweerster stelt dat verzoeker geen eenduidig antwoord gegeven heeft over zijn eerste contacten met deze religie.

Verzoeker meent dat dit in strijd is met zijn verklaringen in het gehoorverslag.

Wat betreft de houding van verzoeker over de organisatie van de bijeenkomsten in de kwekerij meent verzoeker dat zijn kwekerij was zeer groot – 8000 meter omringd door de muren.

Verzoeker kon perfect zien wie de kwekerij binnen komt.

Verzoeker is in de sociale media bekend als iemand die bekeerd is en hij meent dat bij een eventuele terugkeer naar Iran hij onthoofd zal worden.

Verweerster is naïef wanneer ze gelooft:

Verzoeker zal geen problemen krijgen met het regime.

Verzoeker is bekeerd tot christendom en bij een eventuele terugkeer lopen ze het risico om vervolgd te worden.

Zie het Ambtsbericht van de ministerie van de buitenlandse zaken van Nederland van 24/12/2013 waarin het volgende staat:

(...)

Zelfs als de Iraanse autoriteiten hun met rust laat (qoud non) hebben nog steeds problemen met hun familieleden die deze bekering sterk afkeuren en deze daad van bekering als een schande voor de familie beschouwen. Zie landenrapport pagina 31 waarin het volgende staat:

(...)

Zie op pagina 32 waarin het volgende staat:

(...)

Ten slotte wordt hij bij een eventuele terugkeer als verdacht gezien door de medegelovigen in Iran waardoor hij uitgesloten wordt van de activiteiten die zijn medegelovigen aan deelnemen. Zie landenrapport pagina 31 waarin het volgende staat:

(...)

Verzoeker meent daarom dat zijn leven in gevaar is in Iran omwille van zijn activiteiten in de sociale media.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met de verklaringen van verzoeker

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

2.3. Verzoeker gaat in wat zich aandient als een derde middel in op de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat verweerder naliet te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b) en wijst op de 'sliding scale' in het arrest *Elgafaji*. Verzoeker is van mening dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom er geen subsidiaire bescherming werd toegekend.

2.4. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoeker voegt ter staving van het voorgaande benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. Waar verzoeker stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker stelt zijn land te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van twee redenen. Ten eerste zou hij problemen hebben gekend met en een vrees koesteren ten aanzien van Said R. Ten tweede zou hij zich hebben bekeerd tot het christendom.

Zowel de ernst, de oprechtheid als de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende nood aan internationale bescherming worden daarbij echter vooreerst ondergraven door zijn houding en handelingen na aankomst in Europa. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Vooreerst dienen er vraagtekens geplaatst te worden bij uw gedrag na aankomst op Europees grondgebied. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u op 31 Shahrivar 1397 (22 september 2018) per vliegtuig in België aankwam (CGVS 1 p. 8; Vragenlijst DVZ, vraag 31). Vervolgens spendeerde u vier dagen op Belgisch grondgebied, trok u voor vier dagen naar Amsterdam en ging u op 8 Mehr 1397 (30 september 2018) naar Duitsland (CGVS 1 p. 9). Op 16 oktober 2018, 24 dagen aankomst in Europa, dient u in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in (EURODAC; CGVS 1 p. 9). Dat u pas bijna een maand na uw aankomst op Europees grondgebied, uw nood aan bescherming kenbaar maakt, doet uw verzoek geen goed. U verklaart immers net na uw aankomst door uw echtgenote ingelicht geweest te zijn i.v.m. haar ondervraging door de Iraanse autoriteiten (CGVS 2 p. 5). Tevens vertelde zij u dat de Mullah die u hebt aangevallen alles in het werk ging stellen om ervoor te zorgen dat u terug naar Iran zou keren (CGVS p. 5). Hieruit blijkt dat u goed op de hoogte was van wat u boven het hoofd hing in Iran. Van een persoon die daadwerkelijk internationale bescherming nodig heeft, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. U deed dit echter niet, hetgeen moeilijk te rijmen valt met het gedrag dat men van een verzoeker om internationale bescherming mag verwachten. Het valt tevens niet te begrijpen dat u verklaart uw paspoort terug naar Iran gestuurd te hebben uit vrees dat u gedepoteerd zou worden (CGVS 1 p. 6). Dat mensen u dit verteld hadden, kan voorgaande actie geenszins vergoelijken. Temeer omdat u ook nog eens verklaart dat u bewust in Duitsland wachtte tot dat uw visum verviel, zodoende u na de Dublinprocedure in België een verzoek om bescherming kon indienen (CGVS 1 p. 9). U had immers vernomen dat u tijdens de visumperiode kon teruggestuurd worden (CGVS 1 p. 9). Het mag u geenszins verbazen dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij spontaan zijn identiteitsdocumenten aanbrengt en zichzelf spontaan aanbiedt bij de bevoegde autoriteiten in zijn aankomstland. Uw gedrag waarbij u uw verzoek uitstelt op basis van wat u hoorde, en hierbij de geijkte procedures tracht te ontlopen, alsook het gegeven dat u bewust uw paspoort achterhoudt, brengt uw algemene geloofwaardigheid sterk in het gedrang en zaait twijfel over de motieven van uw verzoek om internationale bescherming.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Voor het bewust achterhouden van zijn paspoort, biedt hij niet de minste uitleg.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het uiten van een aantal algemene, blote en ongefundeerde beweringen. Dat verweerder “duizenden asielzoekers” zou erkennen die niet in het eerste land van binnenkomst in Europa om bescherming verzochten en dat er gelijke situaties ongelijk behandeld zouden worden, wordt door verzoeker immers op generlei wijze hard gemaakt of onderbouwd. Hoe dan ook kan verzoeker met zijn verwijzing naar deze beweerde erkenning van duizenden andere verzoekers om internationale bescherming geen afbreuk doen aan de voormelde, concrete, in zijner hoofde gedane vaststellingen. Dient namelijk te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande

situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers voormelde houding en gedragingen niet kunnen worden gerijmd met de beweerde nood aan internationale bescherming in zijner hoofde.

Met betrekking tot de eerste door verzoeker aangehaalde reden waarom hij internationale bescherming verzoekt, met name de aangevoerde problemen met en vrees ten aanzien van Saïd R., wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd:

“Vervolgens dient er op gewezen te worden dat u er geenszins in geslaagd bent om uw verklaringen m.b.t. uw probleem met Saïd R. (...) aannemelijk te maken. Zo is het tenminste merkwaardig te noemen dat u Saïd met een braadpan te lijf zou gegaan zijn (CGVS 1 p. 12; CGVS 2 p. 4). U verklaart immers dat hij een Mullah (geestelijke) is die tevens gouverneur is van uw regio en bevelhebber binnen de Sepah (Iraanse Revolutionaire Garde) (CGVS 1 p. 10 – 13, CGVS 2 p. 34). Gelet op zijn status binnen de Iraanse overheid, hetgeen u zelf verklaart (CGVS 2 p. 4), valt het niet te begrijpen dat u hem op zulke wijze te lijf zou gaan. Ook wanneer u in een vlaag van woede handelde (CGVS 2 p. 4) kan er toch enige terughoudendheid verwacht worden van uw kant. U was immers al eens voor korte tijd in de cel terechtgekomen in navolging van een discussie met Saïd (CGVS 1 p. 11; CGVS 2 p. 6) en u was zich goed bewust van zijn status en macht (CGVS 2 p. 4). Voorts verklaart u dat hij u reeds lange tijd het leven zuur maakte door uw activiteiten op uw kwekerij te saboteren (CGVS 1 p. 10-13, CGVS 2 p. 4). Wat u dan trachtte te bereiken met een fysieke aanval op iemand met zijn status, blijft geheel onduidelijk en valt niet te begrijpen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de eenvoudige herhaling van zijn verklaring dat hij Saïd R. sloeg in een vlaag van woede, doet verzoeker geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaring en zijn overige gezegden gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat het, ook indien hij woedend was, onaannemelijk is dat verzoeker Saïd R. fysiek zou hebben aangevallen.

Eveneens wordt omtrent verzoekers voorgehouden problemen met en vrees ten aanzien van Saïd R. in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Zelfs indien u daadwerkelijk zulk onwaarschijnlijk gedrag vertoond zou hebben, kunnen uw verklaringen in de navolging van uw actie met de braadpan geenszins gevolgd worden. Zo is het geenszins geloofwaardig dat gelet op uw these dat u Saïd buiten bewustzijn geslagen hebt, u minder dan een maand later via de luchthaven van Teheran probleemloos het land hebt kunnen verlaten (CGVS 1 p. 8,9). Indien u zich daadwerkelijk met deze voorgeschiedenis zou gaan aanbieden zijn op de luchthaven, kan er van de Iraanse autoriteiten in het minst verwacht worden dat men u ter plaatse bij de kraag gevat zou hebben. U verklaart immers zelf dat uw zaak ernstig is en u door uw actie een dossier bij het Ettala'at (Iraanse inlichtingendienst) hebt (CGVS 2 p. 5). Men kan dan ook van beruchte organisaties zoals de Sepah en het Ettala'at, met hun breed uitgebouwd netwerk, verwachten dat men alles in het werk zou stellen om u op te sporen en te bestraffen. Het geheel van voorgaande, plaatst dan ook menig vraagteken bij uw verklaringen en doen sterk twifelen aan de waarachtigheid van uw relaas.”

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij eenvoudigweg beweert dat hij niet geseind stond, doet hij geenszins afbreuk aan het gegeven dat zulks, gelet op zijn overige verklaringen, niet aannemelijk is. Evenmin doet hij aan deze vaststelling afbreuk met de blote en algemene bewering dat niet iedere persoon die met een geestelijke ruzie maakt geseind staat. Verzoeker gaf immers zelf aan dat de persoon die hij fysiek aanviel en waarmee hij reeds voordien problemen kende gouverneur was en bevelhebber was binnen de Sepah, alsmede dat zijn zaak ernstig was en dat er door zijn actie een dossier werd aangemaakt bij de Iraanse inlichtingendienst Ettalaat. Dat hij desondanks ongestoord de luchthaven kon verlaten omdat hij niet geseind zou hebben gestaan, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts dient er op gewezen te worden dat het gedrag dat u zichzelf en uw naasten toeschrijft alsook het gedrag dat u toeschrijft aan de Iraanse autoriteiten in navolging van de situatie waar u zichzelf ingewerkt hebt, niet kan overtuigen. U verklaart immers dat nadat u Saïd geslagen had, u een lift aangeboden kreeg van Y.M. (...), de koper van uw kwekerij, en vervolgens onderdook in Qom (CGVS 1 p. 12), hetgeen de wenkbrouwen doet fronsen. In de geest van het Iraanse regime kan er van iemand die pas eigenaar werd van een zaak, verwacht worden dat hij zich geenszins zou inlaten met iemand die net een Mullah bewusteloos geslagen heeft, laat staan vervoeren van Ashtian naar Qom. Dezelfde bedenking dient gemaakt te worden over uw verklaring dat uw schoonbroer u en uw vriend A. (...) van

Qom naar de luchthaven van Teheran gebracht zou hebben en zelfs tot een uur ter plaatse met u doorbracht op een locatie waar het krioelt van de veiligheidsmensen (CGVS 1 p. 9). Voortbouwend op voorgaande, kan het dan ook niet begrepen worden dat u in navolging van wat u beweert gedaan te hebben, er bewust voor zou kiezen om het land te verlaten via een luchthaven. In de geest van uw verklaringen kan men van iemand in uw situatie verwachten dat hij zich zoveel mogelijk onder de radar zou houden, geenszins zou begeven in de hoofdstad van het land, en op alternatieve wijze zou proberen de grens over te steken. U deed dit echter niet en tracht een these te verdedigen waarbij de Iraanse autoriteiten niet hadden verwacht dat u zo snel per visum het land zou kunnen verlaten (CGVS 2 p. 15), hetgeen niet ernstig is. Uit uw verklaring blijkt immers dat er verschillende ooggetuigen waren bij uw actie jegens Saïd (CGVS 2 p. 4). Overigens bleek één van hen de chauffeur van Saïd te zijn (CGVS 2 p. 4) en blijkt het gehele incident vastgelegd te zijn via veiligheidscamera's (CGVS 2 p. 4). Dat u dan ook nog eens verklaart dat maar u zich pas in België realiseerde dat u niet meer terug kon keren naar Iran (CGVS 2 p. 3), hoewel de autoriteiten uw echtgenote kwamen verhoren op dezelfde dag als het incident en zij opzoek waren naar u (CGVS 1 p. 12), tart alle verbeelding. Temeer daar u tijdens uw tweede onderhoud beweert dat u Saïds oog onherroepelijk had beschadigd (CGVS 2 p. 3). Voorgaande in combinatie met uw bewering dat u 26 dagen ondergedoken leefde (CGVS 1 p. 8), hetgeen toch enige vrees indiceert, noopt ertoe te besluiten dat indien u Saïd daadwerkelijk geslagen zou hebben, u wel degelijk op de hoogte moet geweest zijn van wat u boven het hoofd hing. Anderzijds dient er besloten te worden dat indien u daadwerkelijk zulke actie jegens een Mullah ondernomen zou hebben, u geenszins de trappen van een vliegtuig in Teheran zou hebben bestegen. Temeer omdat Saïd reeds tien dagen voor uw vertrek het ziekenhuis verlaten had (CGVS 2 p. 3), en ongetwijfeld uit op wraak geweest moet zijn."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat de koper niet zou hebben geweten wie Said R. was, is, gelet op diens positie als gouverneur en bevelhebber binnen de Sepah, niet geloofwaardig. Hoe dan ook kan niet worden ingezien waarom deze koper, nadat deze bij het verlaten van het notariskantoor getuige was van het bewusteloos slaan van een persoon door verzoeker, hem zou hebben geholpen de plaats delict te ontvluchten.

Voor het onaannemelijke gedrag van zijn schoonbroer en zijn vriend A., biedt verzoeker verder niet de minste uitleg. Met zijn boude bewering dat de meeste Iraniërs het zouden hebben gehad met de geestelijken, bewering die hij bovendien op generlei wijze staft of hard maakt, kan verzoeker dit gedrag immers in het geheel niet verklaren.

De Raad treedt verweerder daarenboven bij waar deze oordeelt dat het manifest ongeloofwaardig is dat verzoeker er, gelet op de door hem geschetste problemen en omstandigheden, voor zou hebben gekozen om zijn land op legale wijze en via de luchthaven te verlaten. Verzoeker kon namelijk onmogelijk met zekerheid weten en kon er bijgevolg onmogelijk van uitgaan dat hij niet geseind stond. In tegendeel kon hij, gelet op zijn verklaringen, verwachten dat Said R. en de autoriteiten actief naar hem op zoek waren. Bijgevolg strookt zijn gedrag hoegenaamd niet met zijn vermeende problemen en vrees. Eveneens is het, zijn voorgaande gezegden in acht genomen, kennelijk ongeloofwaardig en tart het, zoals verweerder terecht aanhaalt, zelfs iedere verbeelding dat verzoeker zich slechts in België zou hebben gerealiseerd dat hij niet meer kon terugkeren naar Iran.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Tevens blijkt uit uw verklaringen dat hij, ondanks uw afwezigheid en zijn jarenlange voorliefde voor uw vrouw (CGVS 2 p. 4), hij sinds het incident niet meer in de buurt van uw vrouw geweest is (CGVS 2 p. 5), hetgeen toch van hem verwacht kan worden. Bovendien verklaart u dat uw vrouw en zus voor het incident bij Saïd waren langs geweest en hem de huid vol scholden (CGVS 1 p. 11, 15; CGVS 2 p. 5). Gelet op de positie van de vrouw in Iran, te meer in relatie tot een geestelijke of machthebbende, kan er verwacht worden dat uw vrouw zich geenszins op zulke wijze zou opstellen. Indien zij dat wel gedaan zou hebben, is het onaannemelijk dat voorgaande zonder gevolgen bleef. Zeker in combinatie met jullie voorgeschiedenis. De huidige aanwezigheid van uw schoonouders bij uw vrouw zal daartoe, in tegenstelling tot uw verklaring, geenszins een obstakel vormen voor een Mullah, die er niet voor terugschrok uw vrouw in aanwezigheid van haar man een aanzoek te doen (CGVS 2 p. 5). Dat hij de zaak ongemoeid laat, doet dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal. Tenslotte verklaart u dat de autoriteiten slechts tweemaal langskwamen bij uw echtgenote, werden er geen officiële beschuldigingen geuit aan uw adres, heeft u er geen idee van of er een rechtszaak loopt en hoorde u zelfs niets van de Iraanse autoriteiten hetgeen geenszins in overeenstemming te brengen is met ernst van de feiten die u omschrijft en wederom de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling zet (CGVS 1 p.12; CGVS 2 p.5). Het geheel van bovenstaand omschreven gedrag van de Iraanse autoriteiten, uw naasten en uzelf, doen zeer sterk twifelen aan de waarachtigheid van uw vluchtmotieven en doen het geloof in uw verzoek om internationale bescherming afbrokkelen."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De vaststellingen inzake de onaannemelijke gang van zaken en het ongeloofwaardige gedrag van zijn vrouw en zijn zus ten overstaan van Saïd R., laat verzoeker ongemoeid.

Dat Saïd R. ervoor zou terugschrikken om achter een getrouwde vrouw aan te gaan, mist verder klaarblijkelijk iedere ernst en kan in het geheel niet worden gerijmd met verzoekers overige verklaringen over de feiten die voorheen zouden hebben plaatsgevonden en zijn problemen met en de positie en macht van deze persoon.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd overeind.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met redenen aangegeven:

“Tal van inconsistenties tussen uw verschillende verklaringen doen verder het geloof in uw vluchtverhaal afbrokkelen. Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u dat u het oog van Saïd onherroepelijk beschadigd hebt door uw slag met de braadpan (CGVS 2 p. 3, 4). Tijdens uw eerste onderhoud verklaart u nochtans dat hij het nu goed stelt maar enkele littekens heeft overgehouden aan het handgemeen (CGVS 1 p. 13). Dat u uw verhaal op een cruciaal punt als voorgaande wijzigt doet dan sterk twifelen aan de waarachtigheid ervan. (...) Ook over de oorzaak van uw probleem, de hand van uw vrouw, bent u inconsistent. Zo verklaart u tijdens uw eerste onderhoud dat de familie van uw vrouw de knoop doorhakke over wie er met haar kon trouwen (CGVS 1 p. 10). Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u dan weer dat uw vrouw zelf de keuze maakte (CGVS 2 p. 6). Zelfs over uw vertrek bent u inconsistent. Zo verklaart u bij de DVZ dat u in België terecht kwam omdat de smokkelaar het had gekozen en verklaart u 4.500 euro voor uw visum dat uw smokkelaar regelde betaald te hebben (Vragenlijst DVZ, vraag 27, 30). Tijdens uw onderhouden op het CGVS verklaart u echter dat uw visum werd aangevraagd via een reisbureau voor dat u een aanvaring had met Saïd en dat uw reis een zakelijk en toeristisch doel had (CGVS 1 p. 8, 9; CGVS 2 p. 3). Over een smokkelaar verklaart u niets. Dat u ook over de wijze waarop u Iran verliet tegenstrijdig bent doet verder afbreuk aan uw vluchtmotieven. Ook over uw kort verblijf in de gevangenis (CGVS 1 p. 11; CGVS 2 p. 6) verklaart u helemaal niets tijdens uw eerste interview bij DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 1). Voorgaande werd u nochtans expliciet gevraagd en vormt een element waarvan toch verwacht kan worden dat u het zou aanbrengen. Tenslotte dient er nog op gewezen te worden dat uw verklaring m.b.t. het incident bij de notaris geen bevestiging vindt in de neergelegde verkoopakte. Zo blijkt uit de verkoopakte die u neerlegt dat u op 15 âbân 1396 (6 november 2017) tot een akkoord over de verkoop van uw kwekerij kwam. Deze overeenkomst werd opgemaakt bij een immobiliënkantoor en dus niet bij de notaris. Er staat evenwel te lezen dat u op 10 dey 1396 (31 december 2017) in het notariskantoor van Ashtian verwacht werd, terwijl u aangeeft dat deze afspraak acht maanden later op 3 Shahrivar 1397 (25 augustus 2018) plaats vond. Het mag u dan ook niet verbazen dat voorgaand document aan de geloofwaardigheid van de door u voorgestelde tijdlijn doet twifelen en tevens ernstige vraagtekens zet bij het daadwerkelijk plaatsvinden van uw probleem met Saïd bij het notariskantoor van Ashtian. De veelvoud aan inconsistenties tussen uw verschillende verklaringen en de door u neergelegde documenten doen uw geloofwaardigheid geen goed. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij de redenen voor zijn vertrek en de gebeurtenissen die hieraan voorafgingen op eenduidige wijze kan weergeven en op consistente wijze staft met documenten. Het gegeven dat u daar niet in slaagt haalt de geloofwaardigheid van uw beschermingsnood omwille van uw vete met Saïd volledig onderuit.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. De frappante strijdigheid inzake de verwondingen die hij toebracht aan Saïd R., laat hij ongemoeid.

Ook de tegenstrijdigheid over de beslissing aangaande de hand van zijn vrouw, laat hij volledig onverlet. Verder zijn verzoekers voormelde verklaringen met betrekking tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en kennelijk met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die hij *post factum* tracht aan te brengen.

De gedane vaststellingen inzake zijn vermeende verblijf in de gevangenis, worden door verzoeker voorts op generlei wijze aangevochten of betwist.

Verder vinden de voormelde vaststellingen inzake de door verzoeker afgelegde verklaringen en verkoopakte genoegzaam steun in het administratief dossier en voert verzoeker ter weerlegging van deze vaststellingen geen dienstige argumenten aan. Dat hij op 10 dey 1396 naar de notaris zou zijn gegaan omdat hij zijn kwekerij wilde veranderen van vleeskip naar eierenkip, betreft bovendien een bewering die de geloofwaardigheid van zijn relaas nog verder schaadt. Deze bewering vindt immers niet de minste steun in verzoekers eerder afgelegde verklaringen en mist, gelet op de inhoud van de neergelegde verkoopovereenkomst waaruit duidelijk blijkt dat de afspraak die verzoeker op de voormelde datum bij de notaris had kaderde binnen deze verkoop en tot oogmerk had om de overdracht van de eigendom te bestendigen, iedere ernst. Voor het overige beperkt verzoeker zich in dit kader tot het uiten van een aantal blote, niet gestaafde en ongefundeerde beweringen die geenszins van zulke

aard zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen en documenten niet met elkaar kunnen worden gerijmd. Zo verzoekers huidige beweringen zouden stroken met de werkelijkheid, kon bovendien worden verwacht dat hij ook deze beweringen zou moeten kunnen staven en dat hij aldus zou kunnen aantonen dat er door een 20-tal instanties administratieve documenten zouden zijn uitgereikt en dat hij ook op 3 Shahrivar 1397 en afspraak zou hebben gehad en een akte zou hebben doen verlijden bij de notaris.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met en vrees ten aanzien van Said R.

Dat verzoeker in het kader van het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde en bijgevolg een volledig fictief asielrelaas ten berde bracht, doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van de andere door hem aangehaalde redenen waarom hij nood zou hebben aan internationale bescherming.

Met betrekking tot deze tweede reden, met name het gegeven dat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom, wordt in de bestreden beslissing daarenboven met recht gemotiveerd:

“Ook uw verklaringen m.b.t. uw religie kunnen niet overtuigen. Zo moet er worden opgemerkt dat u bij uw eerste gesprek bij de DVZ, op 19 juni 2019, verklaarde drie maanden ervoor bekeerd te zijn tot het christendom (Vragenlijst DVZ, vraag 9). Tijdens uw eerste interview, waar u uw problemen uiteen kon zetten, maakt u helemaal geen gewag van uw bekering in Iran (Vragenlijst CGVS). Dat er u niets over gevraagd werd (CGVS 2 p. 10), doet aan voorgaande geen afbreuk. Er mag immers van u, een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat u alle elementen die een mogelijke terugkeer naar uw land van herkomst verhinderen weergeeft aan de instanties van het derde land waarin u bescherming vraagt wanneer er hem expliciet om gevraagd wordt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zo verzoeker werkelijk reeds in Iran bekeerd was tot het christendom en zo zulks in zijner hoofde een nood aan internationale bescherming met zich bracht, kon worden verwacht dat hij hiervan ook in de vragenlijst expliciet melding zou hebben gemaakt.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker kennelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de religie van zijn echtgenote. Hoewel hij bij het CGVS beweerde dat ook zij zich reeds voor zijn vertrek had bekeerd tot het christendom en dat zij hem vergezelde bij de huiskerkbezoeken (administratief dossier, notities van het twee persoonlijk onderhoud, p.7, 10), gaf hij in de verklaring bij de DVZ, alwaar hij zichzelf wel omschreef als sjjiitische moslim die een aantal maanden geleden was bekeerd tot het christendom, eenduidig aan dat zijn echtgenote (nog steeds) sjjiitisch moslim was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr. 15a).

Verder wordt in het kader van het voorgaande in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ook dient er opgemerkt te worden u tijdens uw eerste onderhoud verklaart rond het Iraanse Nieuwjaar van 1396 (21 maart 2017) voor het eerst in contact gekomen te zijn met het christendom (CGVS 1 p. 15). Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u dan weer in de tiende maand van 1396 (december – januari 2017/2018) voor het eerst in contact gekomen te zijn met het christendom (CGVS 2 p. 6). U geeft evenwel aan tijdens uw tweede onderhoud dat u bij voorgaande doelt op uw eerste bezoek aan een huiskerk (CGVS 2 p. 7). Dit vergoelijkt echter uw inconsistente verklaring niet daar u tijdens uw eerste onderhoud beweerde dat u reeds in de tweede maand van 1396 (april – mei 2017) voor het eerst naar de huiskerk ging (CGVS 1 p. 15). Voorgaande vaststelling is uiterst opmerkelijk te noemen daar er van u, een nieuwbakken christen, toch enige consistentie in zijn verklaringen aangaande zijn religieuze activiteiten en uw eerste stappen op het pad van Christus verwacht mag worden. U slaagt hier echter niet in, en blijft de inconsistenties in uw verklaringen opstapelen. Zo verklaart u via een werknemer van u, Daniel, in contact gekomen te zijn met het christendom (CGVS 1 p. 15; CGVS 2 p. 7), maar weet u tijdens uw tweede onderhoud niet hoelang de man reeds een volgeling van Christus is (CGVS 2 p. 7). Nochtans kon u tijdens uw eerste onderhoud vlot vertellen dat de man reeds drie tot vier jaar christen is (CGVS 1 p. 15). Op een bepaald moment zou hij u uitgenodigd hebben op een bijeenkomst, indien u daar interesse toe had (CGVS 2 p. 7). Ook over die uitnodiging bent u niet inconsistent. U verklaart immers vier tot vijf maanden nadat u te weten kwam dat Daniel christen was, een uitnodiging tot deelname aan de bijeenkomsten gekregen te hebben (CGVS 2 p. 7). Enkele vragen later verklaart u dan weer dat hij u een maand nadat hij u vertelde christen te zijn, uitnodigde voor de bijeenkomst (CGVS 2 p. 9). Dat u geenszins eenduidige verklaringen kan afleggen aangaande uw eerste contacten met het christendom en de man die u de weg wees naar uw nieuwe religie en u meenam naar een

huiskerk in Iran, doet sterk twijfelen aan uw bewering dat u in Iran het christendom gevonden hebt. Ook bij uw beleving van het christendom in Iran, dienen vraagtekens geplaatst te worden. U verklaart tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS immers tweemaal een bijeenkomst van de huiskerk in uw kippenkwekerij georganiseerd te hebben, in 1396 (CGVS 1 p. 15). Tijdens uw tweede onderhoud maakt u echter gewag van vier sessies die op uw kwekerij georganiseerd werden, waarvan de eerste in de eerste maand na het Perzisch Nieuwjaar van 1397 doorging (CGVS 2 p. 7, 8). Dat u ook in het kader van uw christelijke beleving in Iran nalaat eenduidige verklaringen af te leggen, noopt ertoe te besluiten dat geen geloof gehecht kan worden aan de waarachtigheid van uw religieuze activiteiten in Iran. Van iemand die doelbewust de staatsreligie de rug toekeert, zichzelf en zijn gezin in gevaar brengt door deel te nemen aan christelijke activiteiten in Iran (CGVS 1 p. 15; CGVS 2 p. 8), kan verwacht worden dat hij consistent is tussen zijn verschillende verklaringen en tenminste op eenduidige wijze kan vertellen wanneer hij in contact kwam met de religie en binnen welk tijds kader zijn activiteiten zich afspeelden. Het gegeven dat u niet slaagt in voorgaande, doet dan ook twijfelen aan uw bekering tot het christendom en breekt uw verzoek om internationale bescherming verder af."

Verzoeker voert ter weerlegging van de veelheid aan voormelde frappante tegenstrijdigheden, incoherenties en inconsistenties in zijn gezegden niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe om, dit op algemene en geheel ongefundeerde en onterechte wijze, boudweg te poneren dat de voormelde vaststellingen in strijd zouden zijn met "zijn verklaringen in het gehoorverslag". Met deze loutere ontkenning en miskennen van de voormelde motieven, doet verzoeker aan deze motieven, die weldegelijk steun vinden in de stukken van het dossier, op generlei wijze afbreuk. Dat verzoeker dusdanig veel en dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over (de aanvang en de voortzetting van) zijn christelijke activiteiten in Iran, laat niet toe om ook nog maar enig geloof te hechten aan zijn beweerde bekering aldaar.

Het voorgaande klemmt nog des te meer nu in de bestreden beslissing met reden wordt aangegeven:

"Voorts valt het niet te begrijpen dat u een religie, die u zelf nog aan het ontdekken was zou prediken bij uw schoonzus (CGVS 2 p. 11). Uw preek jegens haar, komt overigens maar weinig overtuigend over. Zo verwijst u naar het gegeven dat de Koran een referentie maakt naar de Bijbel maar niet omgekeerd (CGVS 2 p. 11). De reden waarom dat zo is kent u niet, noch ging u ernaar opzoek (CGVS 2 p. 11). Het simpele gegeven dat de profeet Mohammed meer dan 500 jaar na Christus geboren werd en de Koran bijgevolg ook een halve eeuw na de Bijbel ten verschijning kwam, had u nochtans zelf ook wel mogen weten. Temeer omdat u tijdens uw preek voornamelijk wees op de verschillen tussen de islam en het christendom (CGVS 2 p. 11). Over de verschillen tussen het katholicisme en het protestantisme, de stroming binnen het christendom waarvoor u doelbewust koos, hebt u dan weer weinig te vertellen (CGVS 2 p. 11)."

Verzoeker onderneemt niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen doch laat deze geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd als volgt:

"Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Bovendien kan ook uw religieuze beleving na uw aankomst in Europa niet overtuigen. Zo valt het niet te begrijpen dat u tijdens uw verblijf in Duitsland, een land waar godsdienstvrijheid hoog in het vaandel gedragen wordt, slechts drie tot vier keren naar de kerk ging hoewel u er bijna vier maanden verbleef (CGVS 1 p. 9, 10; CGVS 2 p. 11). Voorgaande, alsook het gegeven dat u zich reeds drie maanden na uw aankomst te België liet dopen (CGVS 2 p. 13), doet twijfels rijzen over de oprechtheid van uw bekering. Men zou immers van u kunnen verwachten dat vooraleer u het heilige Sacrament dat het doopsel is, tot u neemt, zich zou verdiepen in uw nieuwe religie. U verklaart echter dat u pas een maand voor uw tweede onderhoud, bijna anderhalf jaar na uw doopsel, een Bijbel in het Farsi aanschafte (CGVS 2 p. 11). Dat u er eerder niet aan kon komen (CGVS 2 p. 12) is weinig ernstig. Zulke boeken zijn immers vlot via het internet te bestellen. Immers verklaart u reeds voor de Corona perikelen in België over de contactgegevens van Ah. (...), die u uiteindelijk de Bijbel bezorgde, te beschikken (CGVS 2 p. 12). Er kan dan ook van u verwacht worden dat u reeds eerder stappen had ondernomen om het Heilige Boek in uw handen te krijgen. Overigens blijkt dat u pas een week na uw laatste onderhoud op het CGVS een Bijbelstudie in het Farsi ging volgen. Dat u opnieuw bijna twee jaar wachtte alvorens daadwerkelijke studie aan te vatten, daar u de Bijbelstudie in

Lommel wegens de taalbarrière moeilijk kon volgen is weinig ernstig (CGVS 2 p. 7). Men kan immers verwachten dat aan een overtuigde bekering niet alleen zekere mate van reflectie maar ook van diepgaande studie vooraf gaat. Dat u zich liet dopen voor een brede kennis van het christendom tot u te nemen wijst er andermaal op dat uw deelname aan het christelijke leven in België niet uit een daadwerkelijke diepgaande geloofsovertuiging voortvloeit (CGVS 2 p. 13).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan uw voorgehouden oprechte bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht. Uw deelname aan het christelijke leven in België en uw opgedane kennis van het christendom kunnen de conclusie dat uw beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van uw bekering aangenomen worden dat u als bekeerling gezien zal worden door uw omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van uw deelname aan kerkvieringen en Bijbelstudie of omwille van uw christelijke post op Facebook. Te meer daar u op Facebook slechts één afbeelding post die christelijk geïnspireerd kan zijn. Bovendien kan er van u verwacht kan worden dat u deze boodschap wist alvorens terug te keren naar Iran.

Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om deze motieven te ontkrachten. De Raad treedt verweerder bij en is met betrekking tot de door verzoeker gevoerde, religieuze activiteiten na aankomst in Europa van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering in Iran en gelet op de voormelde vaststellingen dienaangaande, deze klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en verzoekers verklaringen dienaangaande, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Uit de voorliggende informatie blijkt verder genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op de sociale media en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verder weerlegt hij de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op deze sociale media verwijdt.

Dat verzoekers familieleden verzoeker, zoals deze nog voorhoudt in het voorliggende verzoekschrift, wel als (oprechte) bekeerling zouden beschouwen en hem daarom zouden willen viseren of vervolgen, kan gelet op het voorgaande evenmin worden gevolgd. Nog daargelaten dat verzoeker nalaat om in dit kader te concretiseren waar, wanneer, met wie en in welke omstandigheden hij problemen zou vrezen, dient immers te worden herhaald dat er volstrekt geen geloof kan worden gehecht aan (de ernst en de oprechtheid van) zijn beweerde bekering, alsmede dat zijn activiteiten in Europa en op de sociale media ingegeven zijn vanuit kennelijk en louter opportunistische overwegingen en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Aldus kan redelijkerwijze worden aangenomen dat ook zijn familie hiervan op de hoogte is en hem daarom niet wenst te viseren of vervolgen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan (het oprechte karakter van) verzoekers bekering, dat verzoeker niet aantoont of aannemelijk maakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als bekeerling zou profileren of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd en dat verzoeker derhalve evenmin aantoont of aannemelijk maakt dat hij ingevolge hiervan problemen zou riskeren of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zou dienen te koesteren.

De informatie zoals aangehaald en geciteerd door verzoeker is voor het overige bijgevolg niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviseerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“Tenslotte kan nog worden toegevoegd dat het merkwaardig is dat u, ondanks dat u over het paspoort dat u gebruikte om naar België te reizen beschikte, dit paspoort niet aan het Commissariaat-generaal voorlegde. U verklaarde in dit verband tijdens uw eerste gehoor dat het bij uw gezin lag (CGVS 1 p. 6), hetgeen u tijdens uw tweede onderhoud ook bevestigde (CGVS 2 p. 3). Er werd u dan ook gevraagd om dit stuk in het belang van uw onderzoek voor te leggen (CGVS 1 p. 6). U kreeg hiervoor ruimschoots de tijd. Tijdens uw tweede onderhoud blijkt dat u het wel degelijk aan uw advocaat bezorgde maar dat het tot op dat moment nog niet aan het CGVS werd overgemaakt (CGVS 2 p. 3). Echter, wanneer het document het CGVS bereikte blijkt dat u een vervallen paspoort voorlegde, hetgeen moeilijk te begrijpen is. U heeft nochtans de wettelijke verplichting om waar mogelijk documenten voor te leggen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming alsook documenten die o.a. uw reis kunnen staven. Uw weigerachtigheid om uw paspoort voor te leggen doet dan ook vermoeden dat dit stuk informatie bevat, zoals eerdere reizen of een eerdere uitreisdatum, staat die niet met uw verklaringen die u op het Commissariaat-generaal aflegde overeenstemmen. Voorgaande brokkelt dan ook het geloof in uw verklaringen verder af en hypothekeert uw verzoek om internationale bescherming.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd overeind. Zij vormen een bijkomende negatieve indicatie voor zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van de concrete, door hem aangevoerde asielmotieven.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de voormelde zin. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent het voorgaande niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door verweerder zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT